

[Lindholt.]

vi har påpeget gang på gang, ved at ændre indkomstskattesystemet. Vi må ændre dette indkomstskattesystem, således at arbejds glæde og opsparingslyst kan vende tilbage. Det bør ikke være undgået regeringens og folketingets opmærksomhed, at fremskridtspartiet har påpeget adskillige gange, at indkomstskatten har skadelige virkninger. Mange andre, bl. a. det økonomiske råd, PP II's forfattere og adskillige fagblade, har også beskæftiget sig hermed og sagt det samme: indkomstskattesystemet er uanvendeligt som et styringsinstrument i dag i vor samfundsøkonomi. Den høje progressivitet i indkomstskatten er et helt fejlslagent eksperiment, og det bør selvfølgelig ikke fortsætte.

Fremskridtspartiet har fremsat forslag om, at der fra 1. januar 1975 indføres en skattefri bundgrænse på 60.000 kr., og vi har påvist, at vi kunne skabe dækning herfor ved en nedsættelse af de offentlige udgifter. Det ville være rart, om man snart ville høre på disse ting.

Det bør heller ikke være undgået de borgerlige partiers opmærksomhed, at indkomstskatten og inflationen nu helt har bragt den private opsparing i husholdningerne til ophør. De socialistiske partier er selvfølgelig klar over dette forhold, og de er kun interesserede heri. De er kun interesserede heri, eftersom grundlaget for den private ejendomsret herved forsvinder. De socialistiske partiers hensigt er naturligvis, som de jo også har medvirket til gennem årene, at henlægge opsparingen — den del, som man ikke bruger — til det offentlige som et led i en fortsat socialisering og nationalisering.

Osen fra de mange forligs- og samarbejdsgryder, de såkaldte liberale partier har kopt sammen med de socialistiske partier, har efterhånden alvorligt svækket de liberale politikeres stedsans, navnlig synes regeringspartiets politikere i så henseende at være stærkt svækket.

Fremskridtspartiets ståsted er det samme nu som før 4. december. Vi vil bevare og

styrke den private ejendomsret og opsparingen, men forudsætningen er, at folketingets flertal nu lytter til fremskridtspartiets forslag om ændring af indkomstskattesystemet og besparelser inden for de offentlige budgetter; kun herved kan der skabes bedre balance i den danske økonomi. Det samarbejde, som har været mellem de såkaldte liberale partier og de socialistiske partier, har efterhånden ført arbejderen ud i en sådan situation, at arbejdsløshed nu truer — og det under en voksende beskatning over for den danske arbejder. Det er derfor næppe helt forkert at sige, at fremskridtspartiet i dag er arbejderens eneste håb om frihed, lighed og broderskab.

Det, jeg har sagt, er egentlig helt enkelt. Vi skal flytte arbejdskraft over til den eksportgivende og importbegrænsende produktion. Indkomstskattesystemet skal ændres. Herved vil efterspørgselspresset blive dæmpet og pris- og omkostningsstigninger til skade for vor konkurrenceevne blive afbødet.

Der er slør i styringsmekanismerne, står der i PP II. Ja, det er da helt rigtigt, og det har fået planøkonomerne til at vejre morgenluft. De fremkommer med krav om mere planlægning, det vil sige flere offentligt ansatte. Disse planøkonomer vil så forsøge at fremkomme med løsninger, som, inden de overhovedet foreligger, vil være totalt og håbløst forældede. Patentmedicinen bliver for gammel, inden patienten får den. Vi har masser af planøkonomer. Vi har det økonomiske råd, vi har det økonomiske sekretariat, vi har administrationsdepartementet, vi har budgetdepartementet, og vi har repræsentantskab for Nationalbanken. Jeg kan også henlede opmærksomheden på PP II-snakken om oprettelse af planlægningscentre strøet ud over hele administrationen. Det er ikke det, vi har brug for. Vi har heller ikke brug for et kæmpemæssigt planlægningscenter under Kommunernes Landsforening eller andre organisationer. Det, vi har brug for, er en handlekraftig regering og et ansvarsbevidst folketing.